

Rager: Det ærede Medlem Hr. Ejnar Kjær henstillede til mig, der formentlig maatte staa Landstingsmand Gudik Gudiksen og „Skive Folkeblad“ særdeles nær, at jeg skulde give mig i Kast med nærmere Undersøgelse af denne Sag, eller mente, at jeg maaske allerede paa et tidligere Tidspunkt burde have gjort det. Jeg synes, det vilde være ganske overflødig og kun lave Konfusion. Forholdet er, som det er oplyst af den højtærede Socialminister, at Ministeren, saa snart han havde set Artiklen, sørgede for, at der kom en Embedsmand op og undersøgte Sagen, og det, synes jeg, var den rigtige Vej at gaa. Naar dette er oplyst, forstaar jeg ærlig talt ikke, at der overhovedet i Øjeblikket er mere om denne Sag.

Dernæst var det ærede Medlem inde paa, at dengang vi vedtog Socialreformen, sagde man: Nu er Socialreformen vedtaget, og nu skal al ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse høre op; Kasserne er udbygget med Fortsættelseskasser o. s. v. Ja, det er fuldkommen rigtigt, at det regnede vi med her paa Rigsdagen, det udtalte den paa dette Omraade meget sagkyndige Minister, og det udtalte den daværende Departementschef i Socialministeriet, der havde været med til at udarbejde Loven og skaffe det nødvendige Grundlag. Men er der noget underligt i, at det er gaaet anderledes, naar det ærede Medlem tænker paa, paa hvilket Tidspunkt Socialreformen blev vedtaget, og hvad der var gaaet forud? Der var gaaet forud en Række Aar, og man regnede med den Arbejdsløshed, der havde været i den Aarrække, jeg husker ikke, hvor langt man gik tilbage, men hvis jeg ikke husker forkert, var Beregningerne vistnok baseret paa Aarrækken 1918—29, en ret antagelig Aarrække, og vist den længste Aarrække, der staar til Disposition paa et nogenlunde ens Grundlag. Og da Socialreformen var vedtaget, var det, at den store Krise satte ind, som ogsaa gjorde, at man i Landbrugslovgivningen har maattet forandre et og andet. Jeg erindrer f. Eks., at vi siden den Tid har forandret noget saa vigtigt som Kronens Kurs; da man i sin Tid ved fælles Bestræbelser, som mit Parti for øvrigt ikke var med til, havde faaet Kronen op til Pari, var det vel egentlig ikke Meningen, at den skulde ned igen, men man har dog foretaget nogle Smaaændringer paa dette Om-

raade. Det er gerne saadan, at naar Udviklingen gaar anderledes end ventet, maa man foretage Ændringer; det tror jeg, det ærede Medlem skal være klar over, at det maa man en Gang imellem gøre. Naturligvis kan det ærede Medlem have Ret, naar han siger, at Kasserne dengang ikke var konsolideret, de skulde have været stærkere konsolideret, dengang Socialreformen traadte i Kraft. Ja, det skulde de have været, men det er det ærede Medlems Partis Lovgivning fra 1927—29, der er Skyld i, at de ikke var det.

Valdemar Thomsen: Da min Gruppens Ordfører i dette Spørgsmaal ikke kan være til Stede, skal jeg nøjes med at henvise til de ret udførlige Udtalelser, der fra vor Side blev fremsat under den tilsvarende Forhandling i December Maaned. Der blev ved den Lejlighed ikke taget Hensyn til vore Anskuelser angaaende Arbejdsløshedsproblemet, og det kan vel for øvrigt heller ikke ventes i Dag. Personlig har jeg ikke Spor af Tillid til den gældende Ordning, det skyldes bl. a. visse Erfaringer, som jeg, og jeg tror mange med mig, har gjort. For at nævne et bestemt Eksempel skal jeg oplyse, at jeg paa en travl Høstdag i Fjor ringede til Arbejdsanvisningen i Kolding og bad om at faa anvist tre Mand. Det skete ogsaa, jeg havde i hvert Fald ingen Grund til at tvivle om, at det foregik efter de Reglementer, som var gældende. Der kom imidlertid kun een Mand, og han gled igen efter en Times Forløb. Noget tilsvarende har jeg været ude for før, og derfor vil det forstaas, at man som Arbejdsgiver bliver noget skeptisk vedrørende Formen for saavel Understøttelse som Arbejdsanvisning. Princippet for begge Dele er efter min Mening komplet umuligt. Min Gruppe er stemt for, at Forholdene bliver lagt saadan til Rette, at der kan gives Arbejde i Stedet for Understøttelse. Jeg har saa ofte fra denne Plads haft Lejlighed til at pege paa, hvad der efter min Mening bør gøres, bl. a. det, at Landbruget faar rimelige Indtjeningsmuligheder, saaledes at der kan betales en Løn, som i hvert Fald er paa Højde med det, der betales for Nødhjælpsarbejder. Regeringen har med den Lønpolitik, man er slaaet ind paa, valgt at gaa en anden Vej. Da vi imidlertid ikke mener, at den umulige økonomiske Politik, som Regeringen fører,